

הדלקת נרות: 16:02

צאת שבת: 17:18

מוצ"ש לר"ת: 17:55

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

דבק ושמו אהבה

כדי לעשות משניים אחד, צריך להשתמש בדבק. נחזור לזוג הראשון בעולם ונתבונן באופן יצירתם. "על כן יעֶזְב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ, וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד."

על איזה 'דבק' מדובר? כלומר, לאהוב זה להיות אחד. לאהוב את האשה זה להיות אחד איתה. לאהוב את הבעל זה להיות אחד איתו. להיות אחד זה להבין את המצוקות של בן הזוג.

האחדות נמדדת בזמנים קשים, כשצריך לדלג מעל מכשולים. נְהַרְוֹת נִמְדַדְת כְּשֶׁהָצַד הַשְּׂנִי סוּבַל. כשאתה זקוק להלוואה, אתה מגלה מי החברים האמיתיים שלך. כשאתה צריך אוזן קשבת, אתה מבחין מי אוהב אותך באמת.

מתי אשה טובה נמדדת, כשיש לבעלה כסף או כשאין לו כסף? כשיש לו כסף היא מוכנה להיות הכסף מגיעות ההאשמות - קמצן, אין לך רגישות אלי, למדת את זה מהמשפחה שלך...

לעומתה, אשה טובה ואוהבת מעודדת את בעלה גם כשאין לו כסף, והיא אומרת לו: אסתדר עם מה שיש לנו... אם בעלך רעב והבטן שלו מקרקרת, ואת אומרת לו: שירות עצמי, טפל בעצמך, תשרוד... אז את לא אחד איתו.

וכן להיפך... הוא יושב מול המסך, ובקטע הכי מותח אשתו ניגשת אליו ואומרת לו: כואב לי הראש... הוא מרים את ראשו ואומר לה: יש כדורים, אקמול, אופטלגין, אספירין, תעזבי אותי... היא טוענת: לקחתי כדור וזה לא עזר... והוא ממשיך: יש רופאים! שר"פ, מר"מ, רופא תורן, קברן תורן... תעזבי אותי אני באמצע המתח... הבעל הזה לא אחד איתה. הוא מנסה להיפטר ממנה ורוצה שהיא תרד ממנו כמה שיותר מהר. מתי הוא נזכר לעודד אותה?

כשמסתיימת התוכנית או קריאת הספר. אז הוא פונה אליה ואומר: אני אוהב אותך, אני לא יכול בלעדיך... אבל כעת למילים האלו אין משמעות, אלו מילים ללא כיסוי.

גבר אוהב ששומע את אשתו אומרת: כואב לי הראש... קם בזריזות, מכבה את המכשיר, תולש את האוזניות, ואומר לה: שבי לידי, שבי... היא מתיישבת, והוא אומר לה: כואב לך הראש? איי, איי, ואז היא אומרת לו: זה כבר עבר לי... הוא הרופא שלה, הוא הכדור שהיא צריכה, הוא הויטמין שלה. אשה צריכה ויטמין 'צ' - 'צומי', רק לבעל יש את הויטמין הזה.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

פרשת ויצא

"עידים מאתיים ותישים עשרים, רחלים מאתים ואלים עשרים"

נשאל השאלה מדוע שלח יעקב אבינו לעשו בהמות, ומכל מין ומין שלח לו גם זכרים וגם נקבות, היה שולח לו רק זכרים או רק נקבות? ותרצו על פי דברי הגמרא במסכת תענית (כה). שסיפרה שאדם אחד שכח תרנגולים בחצר ביתו של רבי חנינא בן דוסא, והטילו התרנגולות שבהם ביצים ומהם בקעו אפרוחים, עד שהיו מצערים את רבי חנינא ואשתו, ובלית ברירה מכר ר' חנינא את כל התרנגולים, ובכספם רכש עיזים. לימים עבר אותו האיש שם ונזכר בתרנגולים ששכח, ונדע הדבר לרבי חנינא, ולקחו אל דיר העיזים ואמר לו: הרי שלך לפניך!

והנה יעקב אבינו היה חייב להביא דורון לעשו כדי שלא יהרוג אותו, אבל אמר יעקב בלבו: לעתיד יבא כשיבא הגואל, יצטרך עשו להחזיר לי את כל המתנות הללו, שהרי בעל כרחי נתתי לו אותם, ולכן עשה יעקב בחכמה ושלח לו גם זכרים וגם נקבות כדי שהעדרים יתרבו, וכך לעתיד לבא יקבל יעקב חזרה כי כמה וכמה.

וזהו שאמר דוד המלך (תהלים עב): "מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו", דהיינו שלעתיד לבא יצטרכו להחזיר לעם ישראל את המנחה שנתן יעקב לעשו.

"וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו... כה תאמרן לאדני לעשו עם לבן גרתי"

אומר רש"י - מלאכים ממש.

מה טעם צריך היה לשלוח מלאכים ולא בני אדם? ומה טעם קורא הוא לעשו "אדני" שלא בנוכחותו?

ברם, כך דרכו של צדיק, שאפילו בשעה שהוא מדבר דיבורים פשוטים לבני אדם, גם אז מתכוין הוא לעניינים שמימיים עליונים. גם בדברים הללו נתכוין יעקב אבינו להביע תפילות להשם יתברך. לפיכך בחר לו כשליחים את המלאכים מיכאל וגבריאל, שתמיד ממליצים הם טוב בעד ישראל, כדי שנוסף על שליחותם לעשו גם יתפללו בעדו לפני השם-יתברך.

אמר להם: "כה תאמרן לאדני", לאדון הכל שבשמים, בתור המלצה טובה עלי, ו"לעשו" - תאמרו את אותם הדברים במונחם הפשוט: "עם לבן גרתי" כלומר, "לא נעשיתי שר וחשוב אלא גר", ואילו מובנם האחר של הדברים, המיועד "לאדני", הוא, "ותרי"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים". זאת תאמרו לאדני, להשם-יתברך, כי יצילני בזכותם מידי עשו.

שבת שלום ומבורך

אדם שהיה בדרכו לרופא שיניים, נכנס בטעות

למשרד עורכי דין. ושאל את הפקיד "כאן עוקרים

שיניים" - ענה הפקיד: "לא, ידידי, כאן פושטים את

העור!"

בדיחה

"אין זוג לא מוצלח - יש זוג לא מודרך"

פתגם השבוע

גיל ההתבגרות - המשך משבוע שעבר

אלא בעיקר לשים לב **לא לעשות טעויות**. גילאי החינוך כבר עברו וכעת הם ברשות עצמם. תפקידנו ללוות אותם עד שיעברו את הגלאים הללו בשלום.

ג. גיל ההתבגרות כשמו כן הוא, הוא קיים רק בתקופת הבגרות ואחר כך הוא חולף. זה דומה לאבעבועות רוח, הם מופיעות ואח"כ נעלמות, רק צריך להזהר שלא "לגרד", אותם אלא יש לטפל בהם בעדינות עד שהם יעברו. כן הדבר בגלאים אלו - לא להיכנס איתם למהלך של - "ראש בראש", אלא לעבוד איתם נקודתית.

ד. בעיות גיל ההתבגרות יכולים להופיע מגיל - 11/12 ועד גיל 30! כמובן שהרוב המכריע הוא בגילאי העשרה אבל יש יוצאים מן הכלל.

א. הנערים והנערות בגיל הזה הם בגיל **הבחירות**. המילה בחור או בחורה טומנת בתוכה את המילה - **בחירה**. יש להם בחירה חופשית להחליט על עצמם. הם הגיעו כבר לגיל הבר מצוה או הבת מצוה ושם נתנה להם התורה כח לבחור בטוב או ברע. לאור זה אנו ההורים צריכים לדעת **שאינו לנו שום אפשרות לשלוט על בחירה של אנשים אחרים!** אדם בא לעולם הזה כדי לבחור להתלבט ולהחליט על דרכו. **אנחנו ההורים יכולים לדבר, לנסות לשכנע, להסביר, אבל לא להכריח.**

ב. צריכים לדעת שבגילאים אלו אין כל כך מה לחנך

סיפור לשבת

דעת תורה

חקר הרב היטב את שני האנשים אולם נשארם הם איתנים בטענותיהם ולא ניתן היה לקבל הכרעה. "שובו אלי מחר בבוקר" אמר הרב "ואז אפסוק את דינכם!!!".

משהלכו לדרכם, קרא הרב לשמש שלו וציווה עליו כאשר יבואו למחרת לא יניח להם להיכנס לחדרו בשום אופן. ואכן למחרת הגיעו בבוקר השניים אולם השמש מנע מהם להיכנס לחדרו של הרב. "הרב עסוק מאוד" - אמר השמש - "אין להפריע לו" ישבו השניים והמתינו.

חלפה שעה ושעתיים ודלת חדרו של הרב עדיין נעולה. שעת הצהריים הגיעה ואין כל סימן מהחדר פנימה כאילו שכח הרב את דבר קיומם...

לקראת שקיעת החמה כאשר היו שני בעלי הדין מותשים נפתחה לפתע דלת חדרו של הרב ובקריאה רמה קרא: "העגלון יכנס" והנה... האיש הלבוש בבגדי עשיר קם ממקומו במהירות ואץ להיכנס פנימה "רשע שכמותך" אמר הרב "עגלון גזלן החזר לאיש הזה את כספו ומיד".

שני אנשים הגיעו לדין תורה לפני בעל ה"נודע ביהודה" הגאון רבי יחזקאל לנדא זצ"ל. האחד היה לבוש בבגדי עבודה של עגלון פשוט והשני בבגדים מהודרים.

עמד זה שלבש בבגדי העגלון וסיפר בדמעות כי סוחר תבואות הוא מעיר רחוקה שבא לפראג כדי למכור את סחורתו. לשם כך, שכר עגלון אשר יעביר את תבואתו.

והנה בהיותם בדרך "קם העבד על יוצרו" והעגלון שדד ממנו את כל כספו ולא זו בלבד אלא הכריח אותו להחליף עימו את בגדיו והוא הסוחר העשיר לבש את בגדי העגלון והנהיג את העגלה עד לכאן.

כאשר הגענו לעיר - המשיך האיש לספר בכי - הציג העגלון את עצמו כסוחר גדול ואילו אני מסתובב ללא פרוטה בכיסי ואין איש מאמין לדברי...

ומה בכיך-? שאל הרב את האיש השני הלבוש מחלצות. "וכי מה אומר לכבוד הרב?" פתח הלה בנאום מרגש - "הרי ברור לכל כי אדם זה חסר דעה, מסכן שנטרפה דעתו... כבר יומיים הוא רץ אחרי ברחובות העיר ותובע את כספו ולי אין מושג על מה הוא מדבר"